

Μπρος στις πύλες του Κάστρου

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

Οι κάτοικοι του φρουρίου είχαν τη συνήθεια, που προέκυψε από

την ανάγκη, ν' ανεβάζουν τη γέφυρα που οδηγούσε μέσα στο Κάστρο λίγο πριν δύσει ο ήλιος και να την κατεβάζουν το πρωί, μόλις ξημέρωνε. Έτσι, αν έβρισκε τη γέφυρα ανεβασμένη ακόμα, αν κι είχε ξημερώσει εδώ και πολλή ώρα, θα φώναζε

στον φύλακα της πύλης του φρουρίου να μην την κατεβάσει, για τ' όνομα του
του ήταν το πιθανότερο, θα τον
υψώσει κόβοντας κάθε

δυνατότητα συγκοινωνίας με την

ξηρά, αν αγαπά τον Θεό, αλλιώς το Κάστρο χάνεται. Και τέτοιες σκέψεις
στριφογύριζε στο μυαλό του και τέτοιους φόβους έτρεφε καθώς κατέβαινε
τρέχοντας εκείνη την άγρια βορειοδυτική ακτή, όπου μόνο κατσίκια μπορούν να

Μόλις έφθασε αντίκρυ από το

παρεκκλήσι του Αγίου Σώζοντος, κτισμένο σε πολύ παράξενο μέρος, πάνω σ' έναν
σκόπελο που έβγαινε από τη θάλασσα, λίγα μέτρα από την ακρογιαλιά, έκανε τρεις
φορές το σημείο του σταυρού κι επικαλέσθηκε τον Άγιο, να τον βοηθήσει τώρα,
άμεσα, και να επιβεβαιώσει έτσι το όνομά του. Έπειτα, για μεγαλύτερη ασφάλεια,
κατέβηκε ακόμη χαμηλότερα προς τον γιαλό και άρχισε πάλι, περπατώντας
ελαφρά και γοργά, ν' ανεβαίνει προς τη γέφυρα του Κάστρου. Βρισκόταν μπροστά
στο φρούριο. Φοβερό βραχώδες βάραθρο, μπροστά στο οποίο ίλιγγος και
σκοτοδύνη κυριεύει τον άνθρωπο έβρυσος και ξηρά, που αιωρείται πάνω από την
στο χάσμα κάτω από τη γέφυρα.

αν κι ο ήλιος είχε ανατείλει πριν από λίγο. Ο βοσκός δεν ήταν δυνατόν εκείνη την ώρα να μη θυμηθεί τον παραγιό του και απορούσε τι να έγινε. Μην τυχόν έπαθε τίποτα; Μην έπεσε – Θεός φυλάξοι – στα χέρια των κουρσάρων; Μήπως τον βρήκαν στον δρόμο να επιστρέφει και τον έπιασαν και τον πήραν σκλάβο; Διότι ο βοσκός καταλάβαινε συνδρά ότι αν τον λυπόθηκαν οι βάρβαροι, το έκαναν από περίσσια στο Κάστρο.

Αλλά όχι! Ο παραγιός του –

σίδερο στη μέση του – δεν είχε πάθει τίποτε. Πριν καν ρωτήσει ο βοσκός, έμελε να του λυθεί η απορία. Λαχανιασμένος στάθηκε στ' αριστερά, κρυμμένος δίπλα στη βάση του ψηλού στηρίγματος της πύλης, χτισμένου από γερή πέτρα. Από κει άρχισε με δυνατή φωνή να καλεί τον φρουρό της πύλης του Κάστρου.

– Ε! απ' το Κάστρο! ε! πορτάρη!

Δεν ακούστηκε καμιά φωνή ν' απαντά. Ο βοσκός έκραξε με όση δύναμη είχε, καταβάλλοντας προσπάθεια ν' ακουστεί, με φωνή γεμάτη και βραχνή.

– Ε! πορτάρη! απ' την ταράτσα! ε! απ' το κιόσκι!

Άκουσε την αφήγηση της ιστορίας

%ftoxos_agios10%